

• เซนเท็นโด •

เล่ม

7

ふしず駄菓子屋

銭天堂

ร้านสิกกลับ กับขนมวิเศษ

ตอน

การแบ่งปันน้ำดีพิเศษ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ วิราณี จงสถิตย์วัฒนา แปล

• เซนึเท็นโด •
ร้านสิกลลับ
กับขนมวิเศษ

ตอน
การแข่งขันนัดพิเศษ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ วิราณี จงสถิตย์วัฒนา แปล

ふしぎ駄菓子屋 銭天堂 7
เซนเห็นโด ร้านลึกลับกับขนมวิเศษ เล่ม 7
ตอน การแข่งขันนัดพิเศษ

Hiroshima Reiko เขียน
jyajya ภาพ
วิจารณ์ จงสถิตย์วัฒนา แปล
กอปรกานต์ ปัทมสิริวัฒน์ บรรณาธิการต้นฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2566

ราคา 155 บาท

Original Title: Fushigi Dagashiya Zenitendô volume 7
Text copyright © 2017 by Reiko Hiroshima
Illustrations copyright © 2017 by jyajya
First published in Japan in 2017 by KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd., Tokyo
Thai translation rights arranged with KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd.
through Japan Foreign-Rights Centre

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2566: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อิโรชิเมะ, เรโกะ.

เซนเห็นโด ร้านลึกลับกับขนมวิเศษ เล่ม 7 ตอน การแข่งขันนัดพิเศษ-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2566.
160 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วิจารณ์ จงสถิตย์วัฒนา, ผู้แปล. II. จาจา, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-04-6113-4

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์ •
บรรณาธิการบริหาร ปิยะนัฐ ลักขมพิงค์ • บรรณาธิการเล่ม สาธิตา พรมไฉ • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ กัณหา สุวรรณรัตน์
• ออกแบบปก สุภาวดี เพชรขุนทด • กรรพิก สุนตดา เนตยานันท์ • ประสานงานการผลิต จัสสรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

• www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดานที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีขอเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

• คำนำสำนักพิมพ์ •

หลังจากเบนิโกะได้รับสารทำรบจากโคโดแห่งเท็งโกคุเอ็น และตอบรับคำท้า การแข่งขันระหว่างชนมวิเศษของทั้งสองฝ่ายจึงเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ในครั้งนี้ชนมของโยโดมิแห่งร้านทะเลริเมะโดถูกนำมาวางขายที่ร้านเซนิเท็นโดเป็นเวลาหนึ่งเดือน ร้านใดขายชนมได้มากกว่าถือเป็นผู้ชนะ ลูกค้าผู้มาเยือนจะเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะซื้อชนมชิ้นใดเพื่อให้ความปรารถนาของตนกลายเป็นจริง หากแต่การตัดสินใจเลือกระหว่างชนมแห่งโชคชะตาและชนมแห่งความอาฆาต-มาดร้ายอาจชี้ชะตาพวกเขาโดยไม่อาจย้อนกลับมาแก้ไขอะไรได้อีก

ท้ายที่สุดแล้วเหล่าลูกค้าจะพบพานหรือสูญเสียโชค และผู้ชนะจะเป็นร้านเซนิเท็นโดหรือร้านทะเลริเมะโด ติดตามได้ใน “เซนิเท็นโด ร้านลึกลับกับชนมวิเศษ เล่ม 7 ตอน การแข่งขันนัดพิเศษ”

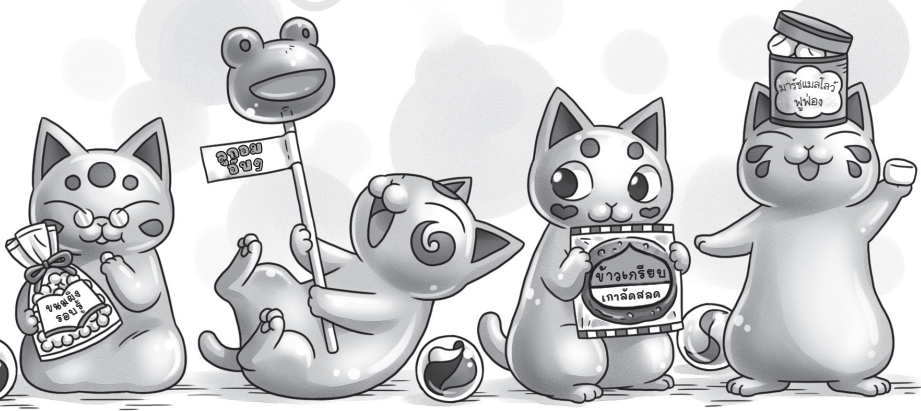
นานมีบุ๊คส์

• สารบัญ •

บทนำ	9
โดมฝัน	13
หิวเราะที่หลังดังกรูบ	35
คุกกี้เนยแซนด์วิชยอดนักร้อง	59
วันหนึ่ง ณ ร้านเซนินเท็นโด	81

ช็อกโกแลตเซฟ	85
สาส์นดีให้บริการ	105
ลูกอมอบเชยผีเปรต	125
บทส่งท้าย	147
บันทึกของลีมีมารุ	156

• เซนเห็นได้ •
ร้านสิกลลับ
กับขนมวิเศษ
ตอน
การแข่งขันนัดพิเศษ

บทนำ

หญิงผู้นั้นยืนอยู่ภายใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืนที่ไร้ดวงดาวและแสงจันทร์ เธอเป็นหญิงร่างใหญ่ สวมชุดกิโมโนสีแดงอมม่วงเข้ม เส้นผมเป็นสีขาวราวหิมะ แต่ใบหน้านั้นอวบอ้อม ไร้รอยเหี่ยวย่น เธอยืนนิ่งอย่างมั่นคงท่ามกลางสายลมเย็นที่พัดโหมรุนแรง

ในตอนนั้นเองชายผู้หนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าเธอ เป็นชายตัวสูงชะลูดและผอมแห้ง สวมหมวกทรงสูงประหลาดกับผ้าคลุมสีดำ เส้นผมที่จัดทรงไว้เรียบแปล้กับเคราแหลมเปี้ยบของเขาเป็นสีสตรอร์เบอร์รี่สุกกำ

แม้รูปลักษณ์ภายนอกดูเป็นสุภาพบุรุษ แต่ใบหน้ากลับประดับด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ดูไม่น่าไว้วางใจ

ชายผู้นั้นแสยะยิ้มก่อนพูดกับหญิงตรงหน้าว่า

"ฮิ ๆ ๆ อุตส่าห์มาจริง ๆ สินะยะ"

"ในเมื่อได้รับสารทํารบแล้ว ดิฉันไม่หนีไปไหนหรือเจ้าคะ"

หญิงผู้นั้นตอบด้วยท่าทีใจเย็น

"ยิ่งไปกว่านั้นหากคุณโคโดต้องการแข่งขันกันละก็ ขอให้บอกมาตามตรงเถิดเจ้าคะ ไม่เห็นจำเป็นต้องกลั่นแกล้งกันเช่นนี้ไม่ใช่หรือ"

"ฮิๆๆ แหม ก็มีคนขอให้เตียนมากลั่นแกล้งให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้นี่จะ อย่าถือโทษกันเลยนะ"

"มีคนขอมา...คุณโยโดมิแห่งร้านทะเลริเมะโดหรือเจ้าคะ"

"ถูกต้อง ตอนนี้ยายคนนั้นยังขยับตัวไปไหนไม่ได้ใช่ไหมล่ะจะ ก็เลยอารมณ์เสียไม่เบาทีเดียว คงพอนึกภาพออกใช่ไหม...

"นั่นไงๆ เพราะเอาแต่ทำท่าทางประหนึ่งไม่สนใจแบบนี้ ยิ่งงอแง โยโดมิถึงได้ย่องเข้าไปใหญ่ ถ้ายอมแข่งขันกันอย่างเอาจริงเอาจังสักครั้ง ทางนั้นคงพอใจแล้วแท้ๆ"

"แทนที่จะสนใจเรื่องนั้น มาคุยเรื่องระหว่างเราต่อเถิด คราวนี้คุณโคโดจะแข่งขันกับเบนิโกะผู้นี้แทนคุณโยโดมิที่ถูกขังอยู่อย่างนั้นหรือเจ้าคะ"

ชายผู้นั้นตีดนิ้วดังเป๊าะราวกับยืนยันว่าถูกต้องแล้ว

"เตียนเองไม่ได้มีความแค้นอันใดกับคุณหรือ แต่โยโดมิบอกว่าถ้าทำตามที่ว่า จะมอบขนมแกะลายรูปอสูรให้นี้나 แถมยังให้ครบทั้งเจ็ดชนิดด้วย เตียนน่าจะอยากเอามาใช้ทำขนมขายที่มุมของฝากในสวนสนุกของเตียนเหลือเกิน เพราะอย่างนั้น

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลงแข่งกับคุณให้ได้

"อ๊ะ แต่ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ โยโดมิบอกให้เอาขนมในคลังของร้านทะตะริเมะโดมาใช้ได้ ส่วนถ้าเป็นของเล่นเล็กๆ น้อยๆ ก็นำของเล่นที่สวนสนุกมาแข่งได้ด้วย หมายความว่าหลักๆ เราจะแข่งกันด้วยขนมยังงั้นละจ๊ะ เพราะงั้นมาแข่งกันเถอะนะ...นะ"

"ถึงจะบอกว่ามาแข่งกันก็เถอะ..."

เบนิโกะทำหน้าลำบากใจ

"อย่างที่เคยบอกคุณโยโดมิไป ร้านดิฉันเป็นร้านเสียงโซคไม่เหมาะที่จะไปแข่งขันกับใครเจ้าคะ"

"เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เดี่ยวคิดมาเรียบร้อยแล้ว"

ฝ่ายชายชูนิ้วชี้ขึ้นมา

"หนึ่งเดือน แค่หนึ่งเดือนเท่านั้นจะที่ยากให้ร้านเซนเทนโดนำขนมของทางนี้ไปวางขายที่ร้าน"

"เอาขนมของฝ่ายคุณมาวางขายที่ร้านของดิฉันนั่นหรือ"

"ใช่แล้ว จากนั้นมาแข่งกันว่าจะมีคุณลูกค้าผู้โชคดีกี่คนที่เลือกขนมฝ่ายเดียนและจะได้เหรียญนำโชคมากี่เหรียญ สุดท้ายแล้วคนที่ได้เหรียญเยอะกว่าถือเป็นผู้ชนะ ดีไหมจ๊ะ"

"อย่างนี้เอง หากใช้วิธีนี้ก็เท่ากับว่าทางดิฉันไม่ต้องทำผิดหลักการเสียงโซคของทางร้านด้วยสินะเจ้าคะ"

"ใช่แล้วจ๊ะ เป็นอย่างไรบ้าง"

"...ก็ได้เจ้าคะ"

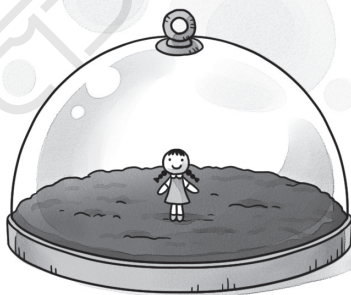
เบนิโกะพยักหน้าช้า ๆ

"ถ้าเช่นนั้นจะนำขนมของฝ่ายคุณมาวางขายเป็นสินค้าพิเศษแล้วกันนะเจ้าคะ เบนิโกะเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า คุณลูกค้าผู้โชคดีจะเลือกขนมของใคร และจะไขว่คว้าโชคหรือสูญเสียโชคไปด้วยขนมของใครกัน หุ ๆ น่าสนุกเหมือนกันเจ้าคะ"

"ฮิ ๆ ๆ ดีจริงที่ทางคุณเองก็สนใจ ถ้าเช่นนั้นจะรีบเอาขนมไปให้ที่ร้านวันพรุ่งนี้ล่ะจะ"

ว่าแล้วชายหมวดแดงก็แสะยะยิ้ม

โดมฟีน

ฮิโรมิเกลียดบ้านของตัวเอง

บ้านของเธอเป็นอพาร์ทเมนต์เก่าๆ ที่ทั้งคับแคบและน่าเกลียด แอมยังมีหลายส่วนผุพัง ท่อน้ำชอบเสียอยู่บ่อยๆ ผนังกักร้าวจนลมพัดลอดเข้ามา แอมยังตั้งอยู่ติดถนนใหญ่ ตอนกลางคืนจึงได้ยินเสียงรถแล่นหววกหู

เธออาศัยอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เกิด นับถึงตอนนี้ก็สิบปีแล้ว แต่ก็ยังชอบบ้านหลังนี้ไม่ลง แล้วก็คงไม่มีทางทำให้ชอบได้ เวลาเพื่อนถามว่า "ไปเล่นที่บ้านฮิโระจังได้ไหม" เธอปฏิเสธทุกครั้งว่า "ขอโทษนะ วันนี้ไม่สะดวกนะ" เพราะไม่อยากให้ใครรู้เด็ดขาดว่าตัวเองอาศัยอยู่ในที่แบบนี้

ถึงอย่างนั้นไม่ว่าบ้านจะเก่าและสกปรกแค่ไหน เด็กหญิงก็ยังพอทนได้ แต่สิ่งที่ทนไม่ได้ที่สุดก็คืออพาร์ทเมนต์แห่งนี้ห้ามเลี้ยงสัตว์

อิโรมีรักสัตว์มาก และอยากมีสัตว์เลี้ยงเป็นของตัวเอง
เหลือเกิน

ถ้าเลี้ยงหมาหรือแมวได้คงเยี่ยมที่สุดเลย หรือถ้าไม่ได้
อย่างน้อยเป็นนกแก้วหรือนกกระเจอกวาก็ยังดี อยากมีสัตว์เลี้ยง
บ้างจัง!

แต่คุณแม่กลับบอกว่า "ที่นี่ห้ามเลี้ยงสัตว์ แคมจะให้เลี้ยง
ในบ้านเราก็ไม่ไหวหรอก! แคมจะตายไป!" แล้วก็ขมวดพียง
คำขอของเธอเลย

"ถ้าทิ้งของไม่จำเป็นในบ้านไปซะบ้างก็คงเลี้ยงสัตว์ได้
สักตัวสองตัวแท้ๆ...แต่คุณแม่คงไม่ยอมทิ้งเด็ดขาด"

ด้วยความที่คุณแม่มักรู้สึกเสียดายข้าวของต่างๆในบ้าน
จึงมีกล่องลังกองอยู่เป็นภูเขา

ทั้งที่แค่จัดการภูเขากล่องลังนั้นได้ ห้องก็คงกว้างขึ้นเยอะ
ถ้าลองจัดตู้เก็บของให้เรียบร้อยจะพอแอบเลี้ยงอะไรสักตัว
ได้ไหมนะ ถ้าเป็นแฮมสเตอร์ตัวเล็กนิดเดียว คุณแม่อาจไม่สังเกต
เห็นก็ได้ แต่จะให้มันอยู่แต่ในตู้เก็บของมืดๆก็คงน่าสงสารแย่

อิโรมีเดินไปตามถนนขณะคิดเรื่องนี้วนไปมาหลายตลบ
เธอกำลังมุ่งหน้าไปยังร้านขนมปังเจ้าประจำที่คุณแม่ฝากให้
ไปซื้อขนมปัง

ถ้าเอาเงินห้าร้อยเยนที่คุณแม่ให้มาไปซื้อปลาทองแทน
ขนมปังได้ก็ดีสิ ปลาทองตัวขาวสลัดแดงน่าจะน่ารักสุดๆ

อาจเป็นเพราะเอาแต่ครุ่นคิดเรื่องนี้ เธอจึงเดินไปผิดทาง และเผลอหลงเข้าไปในตรอกที่ไม่รู้จัก ทั้งที่พยายามหาทางย้อนออกมาข้างนอก แต่กลับเดินลึกเข้าไปแทน

ขณะที่อิโรมิเริ่มรู้สึกกลัว เธอก็สังเกตเห็นร้านแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ด้านในตรอก

ร้านแห่งนั้นเป็นร้านเล็กๆ ดูเก่าแก่ เด็กหญิงรู้สึกราวกับ มันกำลังเรียกหาเธออยู่ จึงเดินเข้าไปใกล้ร้านแห่งนั้นและ ลืมเรื่องที่ต้องไปซื้อขนมปังจนหมดสิ้น

หน้าร้านขายขนมโบราณแห่งนั้นมีขนมวางเรียงรายอยู่ มากมาย แค่มองดูไกลๆ ก็รู้ได้ทันทีว่าขนมเหล่านั้นไม่ธรรมดา ทั้ง "ลูกอมฝนตก" "ซ็อกโกแลตเพื่อนซี้" "โดนัตต์ดัดสัมพันธ์" "กระป๋องโกรธเกรี้ยว" "ขนมหลอกหลวง" "เจลลี่ตึงตึง" "บิสกิต- สัตว์ป่า" "พายชนแก้ว"

ขนมเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน แล้วยังดู แปลงปรายราวกับมีเวทมนตร์

วิเศษเหลือเกิน เป็นขนมที่ดูพิเศษสุดๆ ไปเลย

เมื่อก้าวเข้าไปข้างในร้านราวกับต้องมนตร์สะกด ก็ยังมี ขนมจำนวนมากมากกว่าที่เห็นตรงหน้าร้านรอเธออยู่

"น้ำเชื่อมสีรุ้ง" "ลูกอมอ๊ပ်ๆ" "ถั่วแดงสาปแช่ง" "บ๊วยดอง- ขจัดรอยยิ้ม" "คุกกี้บิดเบี้ยว" "ข้าวเกรียบไม่นอน" "แท่งเรียบ" "โยโย่เมาละ" "องุ่นศิลปะการต่อสู้" "ดั่งโงะหัวแข็ง" "กระบองยักษ์-

รอยผงั่ว" "หมากฝรั่งผ่นร้าย" "มันจุ่มน้ำใจ"

ถึงขนมบางชิ้นชวนให้หวาดกลัวอยู่บ้าง แต่ก็ล้วนมีเสน่ห์
ดึงดูด

ไหน ๆ ก็มาแล้ว อยากซื้ออะไรติดมือกลับไปจัง แต่ว่า
จะซื้ออะไรดีนะ

ขณะกวาดตาไปรอบ ๆ ฮิโรมิกิถึงกับเกือบลืมหายใจ

ข้างตู้แช่ขนาดเล็กที่วางอยู่หน้าร้านมีกล่องใบหนึ่งวางอยู่
ขนาดพกใส่กระเป๋าเรียนได้พอดี ตัวกล่องเป็นสีฟ้าลายเมฆ
สีขาวปกปุย ตรงกลางมีตัวหนังสือสีรุ้งเขียนไว้ว่า "โดมผ่น" ข้าง ๆ
กันนั้นมีข้อความตัวเล็ก ๆ เขียนไว้ว่า "แถมฟรี หมากฝรั่งมินต์-
หัดตัว"

นี่แหละ! สิ่งที่ผมอยากได้!

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดฮิโรมิกิถึงอยากได้มากกระทั่งเดินเข้าไป
คว้ามันขึ้นมา กล่องนั้นค่อนข้างหนักทีเดียว ทันใดนั้นเองเธอก็
รู้สึกว่าจะปล่อยให้หลุดมือไปไม่ได้เป็นอันขาด

สิ่งนี้ต้องเป็นของผม!

"ดูเหมือนว่าจะพบสิ่งที่ต้องการแล้วสินะเจ้าคะ"

จู่ ๆ ก็มีเสียงหนึ่งทักขึ้น ทำเอาเด็กหญิงสะดุ้งโหยง

หญิงผู้หนึ่งยืนอยู่ในร้านตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ บนศีรษะเธอ
ประดับปีกนกพรมห้อยลูกแก้วหลากสีส้นพร้อมสวมชุดกิโมโน
เส้นผมเป็นสีขาวยาว แวบแรกฮิโรมิกิจึงเข้าใจว่าเธอเป็นคุณยาย

แต่ใบหน้าเอิบอิ่มนั้นกลับดูอ่อนเยาว์ แถมร่างกายยังใหญ่โต
ราวกับนักซูโม่

ก่อนหน้านี้ผู้หญิงคนนี้หลบอยู่ตรงไหนกันนะ ไม่อยาก
เชื่อเลยว่าจะมองข้ามคนตัวใหญ่ขนาดนี้ไปได้

คุณป้าหัวเราะเบาๆ ให้อิโรมิที่ทำท่าทางตื่นตกใจ

"คุณลูกค้าตัดสินใจซื้อสินค้าชิ้นนั้นแล้วหรือเจ้าคะ ตอนนี
ร้านเรากำลังจัดรายการสินค้าพิเศษอยู่ ถ้าไม่รังเกียจขออนุญาต
แนะนำขนมชิ้นอื่นด้วยได้ไหม"

"อ๊ะ ม...ไม่เป็นไรค่ะ! หนูอยากได้ของชิ้นนี้!"

"อย่างนี้เอง ตัดสินใจแล้วสินะ ถ้าเช่นนั้นทางร้านก็ขอ
ขายสินค้านี้ให้ด้วยความยินดีเช่นกัน ราคาหาร้อยเยนเจ้าค่ะ"

อิโรมิจีเรียญหาร้อยเยนอยู่พอดี ซึ่งก็คือเงินที่คุณแม่
ให้มาพร้อมบอกว่า "นี่ค่าขนมปัง" นั่นเอง เธอยื่นเหรียญให้ไป
โดยไม่ลังเล เพราะไม่ว่าอย่างไรก็อยากซื้อโดมผืนมาให้ได้

"เป็นเหรียญหาร้อยเยนที่ผลิตในปีเฮเซที่หก¹ไม่ผิดแน่
นี่เป็นของนำโชคประจำวันนี้ ถ้าเช่นนั้นโดมผืนนี้เป็นของคุณ-
ลูกค้าแล้วเจ้าค่ะ"

หลังจากนั้นคุณป้าก็จ้องหน้าเด็กหญิงนิ่ง ๆ

¹การนับปีตามปฏิทินญี่ปุ่นประกอบด้วยชื่อศักราช เช่น โชวะ เฮเซ เวะะ และ
เลขศักราช ปีเฮเซที่หกตรงกับ ค.ศ. 1994 หรือ พ.ศ. 2537

"ขอล่าวเตือนไว้เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น โคมผันเป็นเพียงเครื่องมือช่วยให้สนุกกับความผัน แต่ไม่ใช่สิ่งที่บันดาลให้ผันเป็นจริง ขอให้ใช้แต่พอดีนะเจ้าคะ"

แม้ในใจคิดว่าผู้หญิงคนนี้พูดจาแปลกๆ แต่เธอก็ชี้แจงคำถามซ้ำจึงรีบพยักหน้าโดยเร็ว

"เข้าใจแล้วค่ะ จะใช้แต่พอดี ขอขอบคุณมากค่ะ!"

อีโรมิกอดกล่อมโคมผันแน่นแล้ววิ่งออกจากร้านขายขนม เธอได้ของที่ต้องการมาแล้ว แถมยังไม่มีเงินเหลือก็เลยไม่มีธุระกับที่นี่อีกต่อไป

เด็กหญิงวิ่งกลับถึงบ้านโดยลืมนิทเลยว่าคุณแม่ฝากให้ไปซื้อขนมปัง แน่แน่นอนว่าเธอโดนดุอย่างหนัก

"อยู่ตั้ง ป.4 แล้วยังโง่โง่ไปซื้อของให้แม่ไม่ได้อีกหรือ! แถมยัง...อะไรกัน เอาเงินไปซื้อของอย่างอื่นแทนเนี่ยนะ! ช่างเถอะ! แม่ไปซื้อเองก็ได้!"

คุณแม่โกรธปุดๆ ก่อนออกจากบ้านไป

ในที่สุดก็ได้อยู่คนเดียว! นี่เป็นโอกาสของเราแล้ว!

อีโรมิลืมเรื่องที่โดนดุไปจนสิ้น แล้วรีบเปิดกล่องโคมผันในทันที

ข้างในบรรจุโคมแก้วใสรูปทรงเหมือนขามคว่ำ บนจานแบน มีฝาที่คล้ายลูกฟุตบอลผ่าครึ่งครอบไว้ นอกจากนั้นก็ยังมียุงที่บรรจุจะโรบางอย่างคล้ายดินหนึ่งถุง กล่องเล็กๆ หนึ่งกล่อง

กล่องหมากฝรั่งขนาดจิ๋วหนึ่งกล่อง รวมถึงคู่มือการใช้อีกหนึ่งแผ่น
อีโรมีลองอ่านคู่มือดู ถึงมีคำศัพท์ที่ไม่รู้จักมากมาย แต่ก็
พอจะเข้าใจใจความสำคัญ

"เอ่อ ก็คือ...ให้เอาดินในถุงใส่จาน แล้วเกลี่ยให้เรียบก็พอ
สินะ เสร็จแล้วเอาตุ๊กตาในกล่องเล็กมาวางบนดิน จากนั้น
ก็ปิดฝา"

เธอตัดสินใจว่าจะลองทำตามดู เมื่อจับहु้จับบนยอดฝา
แล้วดึงขึ้น ฝานั้นก็เปิดออกอย่างง่ายดาย ว่าแล้วเธอก็นำดิน
จากในถุงเทใส่จานไว้เรียบร้อย เหมือนเวลาเตรียมปลูกต้นไม้
อย่างไรอย่างนั้น

สุดท้ายเด็กหญิงเปิดกล่องเล็กๆ แล้วหยิบเอาของข้างใน
ออกมา สิ่งนั้นคือตุ๊กตาดาวจิ๋วขนาดเพียงปลายนิ้วก้อยของเธอ
เป็นตุ๊กตาเด็กผู้หญิงผูกเปียสองข้าง

"เหมือนฉันเป๊ะเลย!"

อีโรมีรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก แล้ววางตุ๊กตาลงบนดิน
ก่อนปิดฝาโดม

เอาละ จากนี้ก็จะเกิดอะไรขึ้นกันนะ เธอจ้องมองภายใน
โดมด้วยความตื่นเต้น แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

ก็ไม่แปลกหรอกนะ เพราะของที่อยู่ตรงหน้าเป็นแค่ตุ๊กตา
วางอยู่บนดินเท่านั้นนี่นา

ทันทีที่คิดแบบนั้น เธอก็รู้สึกผิดหวังขึ้นมา

ไม่อยากเชื่อเลยว่าเราถึงกับยอมโดนดูเพื่อของแบบนี้

สิโรมิดอนหายใจแล้วขัดถูกับกล่องเปล่าลงถึงขยะ เธอเก็บหมากฝรั่งไว้ แต่ยังไม่อยากกินตอนนี้จึงโยนใส่ในลิ้นชักโต๊ะ
จะทำยังไงกับโดมนีตินะ ถ้าเอาไปทิ้งต้องแยกเป็นขยะ
พลาสติกหรือเปล่า

เธอคิดเช่นนั้นพลางมองเข้าไปในโดม แล้วก็ต้องตกใจ

"เอ๊ะ..."

ภายในโดม ตุ๊กตาดาวนั้นกำลังขยับไปมาพลางวิ่งไปรอบ ๆ อย่างสดใสราวกับมีชีวิต แกลมข้างตัวตุ๊กตายังมีลูกสุนัขตัวเล็ก ๆ วิ่งอยู่ด้วยกัน

เมื่อที่ไม่มีลูกหมาแบบนี้ี่นา! ไม่มีแน่ๆ! โผล่มาจากไหนกันนะ ไมสิ ที่สำคัญทำไมตุ๊กตาถึงขยับได้กันล่ะ

เธอรีบเปิดฝาโดมขึ้น แต่พอเปิดปุ๊บ เหล่าตุ๊กตาก็หยุดเคลื่อนไหวทันที เธอลองหยิบมันขึ้นมาแล้วใช้นิ้วจิ้มดู แต่ก็เป็นแค่ตุ๊กตาไร้ชีวิต เด็กหญิงจึงใส่มันกลับเข้าไปในโดมอย่างไม่รู้จักทำอย่างไรต่อ แล้วปิดฝาลงตามเดิม

"น...นี่มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย หว้า!"

สิโรมิดองตกใจอีกครั้ง เพราะคราวนี้มีต้นกล้างอกขึ้นมาจากดิน ตุ๊กตากำลังรดน้ำให้ ขณะที่รอบตัวมีลูกสุนัขและแมวสีขาววิ่งเล่นอยู่

เปลี่ยนไปอีกแล้ว! แกลมยังมีสัตว์เลี้ยงเพิ่มด้วย!

ดูเหมือนว่าหากครอบผาโดมเอาไว้ เหล่าตุ๊กตาจะมีชีวิตขึ้นมา อิโรมิจึงสิ่งที่อยู่ข้างในโดมเข้มนแบบไม่ยอมละสายตา แล้วยังพยายามไม่กะพริบตาเท่าที่จะทำได้ด้วย

ทิวทัศน์ในโดมเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ต้นไม้เติบโตขึ้นจนออกผล สีแดงอวบอ้วน บนกิ่งไม้มีนกสีฟ้าตัวเล็กๆ มาทำรังตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แล้วยังมีฝนตกลงมา ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นรอบแอ่งน้ำขัง บนพื้นที่บรรดาตุ๊กตารูปสัตว์ เมื่อฝนหยุด เธอพลันเหลียวมอง สายรุ้งอันงดงามแล้วหัวเราะออกมา

ระหว่างเฝ้ามอง อิโรมิเริ่มรู้สึกราวกับตัวเองคือตุ๊กตาที่อยู่ในโดมนั้น

ในที่สุดเธอก็เข้าใจ ภายในโดมนี้คือโลกใบเล็ก ส่วนตุ๊กตาเด็กผู้หญิงนั้นก็คือร่างแยกของเธอนั่นเอง ตุ๊กตานั้นทำเรื่องสนุกสนานหลายอย่างแทนอิโรมิเพื่อให้ความฝันของเธอเป็นจริง และช่วยให้เธอได้เห็นสิ่งที่ฝันถึงกับตา

"อย่างนี้เอง! ของชิ้นนี้ถึงได้ชื่อว่าโดมฝันสินะ!"

อิโรมิตั้งชื่อตุ๊กตาว่า "ลิตเทิลอิโระ" แล้วคอยเฝ้ามองมัน ถ้าคุณแม่ยังไม่กลับมาบ้านแล้วร้องเรียกว่า "มากินข้าวได้แล้ว!" เธอก็คงเฝ้าดูโดมนั้นต่อไปจนลืมแม้กระทั่งมือเย็น

"อิโรมิ! รีบมาเร็ว! เดี่ยวข้าวก็เย็นหมดหรอก!"

เมื่อได้ยินคุณแม่เรียกอีกรอบ เด็กหญิงก็ละสายตาจากโดมฝันอย่างฉับพลัน